

ORIGINEEL CONCERT DOOR NIEUW KAMERKOOR DELFT

Het concert dat het Nieuw Kamerkoor op 20 november in het Floratheater gaf verraste van het begin tot het einde. De titel was al ongewoon: “Denn wovon lebt der Mensch?” Nu weten we wel dat dit kamerkoor zich toelegt op muziek van ná 1900, wat al een specialisatie inhoudt, maar het ligt niet zo voor de hand om dan te denken aan muziek uit het Berlijn van het interbellum. Die verrassing had dirigent Raymond Honing, die pas 2 jaar dirigent is van dit koor, ons bereid.

Lichtvoetig en op niveau

Het programma werd geopend met het Requiem van Max Reger. Net als Brahms gebruikte Reger hiervoor niet de tekst van de latijnse mis, maar gedichten van Hebbel. Hoe indrukwekkend opende en besloot soliste Antje Lohse dit Requiem met ‘Seele, vergisz sie nicht, Seele vergisz nicht die Toten’. En hoe dapper sloeg pianiste Julia Urinyova zich door de razend moeilijke pianopartij, die eigenlijk voor orkest of orgel bedoeld is. Heel mooi en vaak ontroerend sloot het koor zich hierbij aan. Het liet overtuigend horen dat het Requiem van Reger zijn plaats verdient naast al die andere beroemdere requiems..

Mezzosopraan Antje Lohs

Maar de toon van de middag werd gezet door de soliste en de pianiste in 3 liederen van Kurt Weill, de meest aansprekende componist uit het Berlijnse interbellum. Wat een samenspel, wat een klasse! Daarna sloot het koor zich hier bij aan met repertoire van de eerste ‘boyband’, de Comedian Harmonists. Met die vrolijke melodieën ging het verraste publiek de pauze in. Verrast door de ontwapenende muziek van bv. ‘Mein kleiner grüner Kaktus’. NKD zong deze lichte muziek met even veel overgave en even serieus als het requiem. Het deed dat op hoog niveau, wat ook gold voor de liederen van Eisler en Weill na de pauze.

NKD o.l.v. Raymond Honing

Slechte coördinatie

Deze middag werd ik voor de lastige keuze gesteld of ik naar het concert door 'Delft Blue' zou gaan of naar het concert door 'Nieuw Kamerkoor Delft'. Beide koren gaven op precies dezelfde tijd hun concert resp. in de Waalse Kerk en in het Floratheater. Ik heb de knoop door moeten hakken en heb geen spijt van die keuze, maar echt weten kan ik dat natuurlijk niet. Eén blik op de concertagenda van onze federatie op onze site had aan de organiserende koren deze dubbeling duidelijk kunnen maken. Daar het hier notabene ook nog twee gelijksoortige concerten betrof, ze werden gegeven door allebei kamerkoren, mag aangenomen dat dit aan beide koren bezoekers gescheeld heeft. En dat is gewoon jammer. Dringend verzoekt de Federatie onze koren om dit in de toekomst te voorkomen. Raadpleegt U aub bij de planning van Uw concerten de concertagenda op onze website www.federatiedelftsezangkoren.nl

Het Floratheater

DNK was ook origineel in de keuze van de locatie, het Floratheater. Dit moet ingegeven zijn door de sfeer van het grootste deel van het concert. Die paste namelijk bijzonder goed bij dit kleine intieme theatertje, dat zo doet denken aan het vaudeville in de begin van de vorige eeuw. Eigenaar Aad van Doeveren vertelde dat met de bouw ervan begonnen werd in 1896. Na twee jaar was het voltooid en werd het gebruikt door de katholieke kerk voor feesten, maar ook voor voorstellingen door bv. de eigen toneelverenigingen. De meeste Delftenaren kennen het gebouw echter nog als

sexbioscoop vanaf de jaren zestig. Maar de originele bestemming is nu al weer meer dan 20 jaar in de veilige handen van de bevlogen ondernemer Aad van Doeveren. Die maakt het mogelijk dat ook klassieke concerten hier goed tot hun recht kunnen komen. De akoestiek is werkelijk uitstekend en er staat sinds kort ook een echte concertvleugel. Men hoeft dus niet altijd voor een klein concert naar een kerk uit te wijken.

Alles bij elkaar maakten het repertoire, de uitvoering hiervan en de locatie dit concert tot een bijzondere belevenis.

Het Floratheater aan de Verwersdijk

Roel Paalman van NKD declameerde met een onberispelijke accentloze duitse uitspraak in enkele liederen van Kurt Weill